

[Indenrigsministeren.]

tiget til at vente, at det Princip, der var nedlagt i dette Lovforslag, skulde faa Tilslutning af det ærede Medlems Parti. Det var jeg berettiget til, fordi det ærede Medlem sammen med Partifæller har taget Ordet for, at man skulde overlade det til Kommunerne, om de vilde opretholde Bygningsskylden eller ej. Det ærede Medlem sagde i Dag, at jeg som Bevis herfor havde henvist til nogle indledende Bemærkninger i Landbokommissionens Betænkning, som det ærede Medlem var med til at fremsætte. Ja, det har jeg, men ikke blot til disse Bemærkninger, jeg henviste ogsaa til § 5 i et rent positivt Forslag, som det ærede Medlems Parti stillede i 1920 i Landbokommissionens Betænkning. Hvis det ærede Medlem i Dag vilde se, hvad der staar i denne Paragraf, vil han opdage, at den overlader til Kommunerne, hvorvidt Ejendomsskyld skal opkræves eller ikke. Forslaget paalægger Kommunerne at opkræve en Grundskyld af en vis Størrelse og indenfor en vis Maksimumsgrænse, der dog med Indenrigsministerens Godkendelse kan sættes op. Det siger ikke „skal“, men „kan“ angaaende det Spørgsmaal, om Kommunerne fremtidig skal opretholde en Bygningsskat. Det er rigtigt, som det ærede Medlem sagde i Dag, at Venstre i Betænkningen har sagt, at der var Tilfælde, hvor en Bygningsskat kunde virke rationelt. Det er rigtigt, det har det ærede Medlems Parti sagt, men de har i Forslaget overladt det til de paagældende Kommuner at afgøre, hvorvidt denne Bygningsskyld skulde anvendes eller ej. Derfor, siger jeg, havde jeg Ret til at vente, at selve det Princip, der stiller Kommunerne frit med Hensyn til Opretholdelsen af Bygningsskatten, vilde være blevet velvilligt modtaget af det ærede Venstreparti.

Det ærede Medlem, og jeg tror ogsaa det ærede Medlem Hr. Fibiger, kom dernæst ind paa at tale om de Beregninger, der var opstillet med Hensyn til, hvilke Virkninger Lovforslaget fra Fjor vilde medføre. Jeg skal herom sige, at saadanne Beregninger kunde overhovedet ikke opstilles af den simple Grund, at dette Lovforslag byggede paa det Princip — som altsaa Venstrepartiet tidligere var enigt i —, at det skulde overlades til Kommunerne ud fra lokale Forhold at skønne over, hvorvidt man vilde gaa over fra Bygningsskyld til Grundskyld, og i hvilken Grad man vilde gøre det. Og da ingen paa Forhaand kunde vide, i hvilken Grad man vilde gøre det, siger det sig selv, at man heller ikke kunde opstille bestemte

Beregninger over, hvilke Virkninger det vilde faa. Man kan opstille Beregninger over, hvad der vilde ske, hvis den og den Kommune gik fra det ene til det andet, men om Kommunen vilde gøre det, skulde den ifølge Forslagets Princip og Tanke netop selv være Herre over. Men efter at det ærede Medlem og hans Parti i Fjor havde indtaget et andet Standpunkt end tidligere, har jeg i Aar i § 3 valgt at gaa den anden af de Veje, som jeg i Fjor sagde man kunde gaa i Spørgsmaalet om Overførelse af Bygningsskatter til Grundskatter, nemlig den: til en vis Grad at nedfælde bestaaende Bygningsskatter.

Overfor dette Forslag fremfører det ærede Medlem nu to Indvendinger. Den første er for saa vidt den samme, som blev fremført mod Forslaget i Fjor, at det fastsætter, at alt fremtidigt Nybyggeri skal være frit. Ja, jeg erkender, at det er et af de Omraader, som jeg anser for at være af saa afgørende samfundsmæssig Betydning, at det maa afgøres for Landet som Helhed, det maa afgøres af Rigsdagen, at den samfundsskadelige Beskatning af Bygninger skal høre op. Man havde i tidligere Tider Skatteklider — i Frankrig havde man f. Eks. en Vinduesskat, i andre Lande og vist ogsaa herhjemme havde man en Ildstedsskat —, som vi nu ser paa som Snurrepiberier, som vi ikke kan forstaa, og som hemmede Udviklingen paa mange Maader. Bygningsskatten er i Virkeligheden ikke mindre irrational og mindre urimelig, og mig bekendt er der endnu ikke fremsat nogen virkelig Begrundelse for Retfærdigheden af, at den Mand, der opfører en Bygning — det være sig til Bolig eller til Erhverv —, i Kraft deraf skal betale større Skatter fremtidig. Jeg har ogsaa under Behandlingen af Lovforslaget om Boligforholdene her i København gjort opmærksom paa, hvilken uhyre Betydning det netop i Øjeblikket vilde have overfor det store Boligproblem indenfor Storkøbenhavn, om man afskaffede Skat paa Nybygninger, idet det i Kraft af Lettelsen i Bygningsomkostningerne vilde medføre, at de gamle Ejendomme den Dag, vi gaar over til det frie Marked, ikke i samme Grad som nu vil kunne udnytte den Fortrinsstilling, de i Øjeblikket har. Men alt dette gør jo intet Indtryk paa det ærede Medlem Hr. Pinholt. Det gjorde Indtryk i 1920, da det ærede Medlem i Landbokommissionen stod som Udtryk for netop den samme Tankegang.

Det ærede Medlem siger dernæst med Henblik paa det Forslag, der foreligger her til første Behandling, at han forstaar ikke